

Χριστιανικό βίωμα μέσα από ένα κατηχητικό τραγούδι

[Ορθοδοξία](#) / [Θρησκευτική ζωή](#)

[Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσινας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας](#)

Ένα όμορφο τραγούδι των κατηχητικών μας χρόνων με θαυμάσιους στίχους, όλο νόημα, τραγούδι που εμπεριέχει την έμπρακτη χριστιανική ζωή, αυτήν με την οποία γνωρίζεται ο γνήσιος χριστιανός και από την οποία δοξάζεται ο Κύριός μας, λέει:

**Χαρά στα μάτια που δακρύζουν
για κάποιον άλλον που πονά,
γιατί τα μάτια αυτά θα δούνε
του Παραδείσου τα αγαθά.**

Ευλογημένα είναι τα μάτια των ανθρώπων που δακρύζουν για τον πόνο των άλλων, που τους εγγίζουν τα βάσανα των γύρω τους, που συμπάσχουν με αυτούς, συμμετέχουν στον πόνο και στις θλίψεις τους, που «χαίρουν μετά χαιρόντων και κλαίουν μετά κλαιόντων (Ρωμ. ιβ΄ 15). Αυτές οι ευλογημένες υπάρξεις θα βραβευσθούν από τον ουράνιο Κριτή και θα αξιωθούν να απολαύσουν του

Παραδείσου τα αγαθά, «α ητοίμασε Κύριος τοις αγαπώσιν Αυτόν» (Α΄ Κορ. β΄ 9).

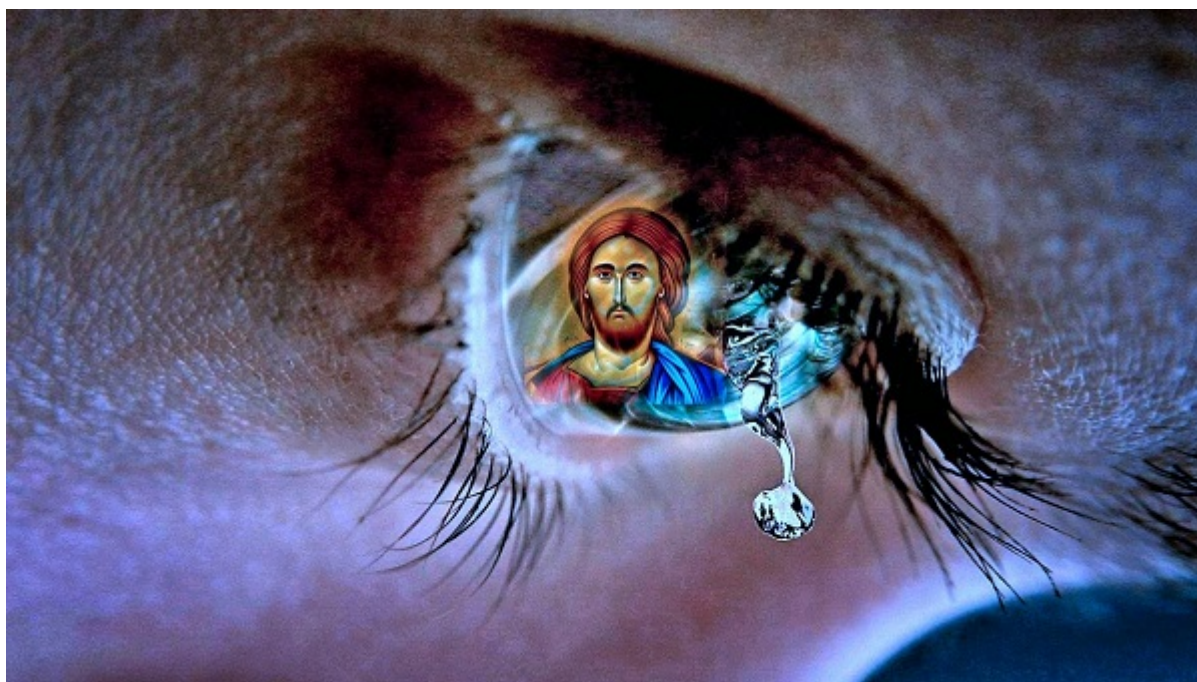

Για να δακρύνουν, όμως, τα μάτια μας, στις δυσκολίες των συνανθρώπων μας πρέπει η καρδιά μας να είναι σπλαγχνική. Για να αναβλύσουν δάκρυα στα μάτια μας πρέπει να υπάρχει μέσα μας μια πηγή, η πηγή της συμπόνοιας, της ευσπλαχνίας, αυτής που είναι το οξυγόνο της ψυχής. Χωρίς ευσπλαχνία οι πνεύμονές της δεν λειτουργούν και επέρχεται επώδυνος ο αιώνιος θάνατος. Και στο ωραιότερο και πιο θαλερό δάσος με το πλούσιο οξυγόνο αν βάλλουμε τον άσπλαγχνο, εκείνος δεν μπορεί να το χαρεί, γιατί δεν μπορεί να αναπνεύσει, αφού έχει κατεστραμένους τους πνεύμονές του! Το κακό είναι ότι ο άσπλαγχνος και τις ομορφιές αυτής της ζωής δεν μπορεί να απολαύσει, αφού όλες οι ομορφιές στηρίζονται στην ευσπλαχνία και τις ομορφιές θα στερηθεί του Παραδείσου, αφού αυτές έχουν δημιουργηθεί για τους ευσπλάγχχνους από τον Κύριο της αγάπης.

Οι φτωχοί αλλά εύσπλαγχνοι αυτής της ζωής θα είναι οι πρίγκηπες του ουρανού και οι πρίγκηπες σκληρόκαρδοι αυτής της ζωής θα είναι οι πάμφτωχοι της άλλης, αυτοί που δεν θα τους δοθεί το εισιτήριο της άλλης ζωής, αλλά το εισιτήριο του διαρκούς θανάτου. Γνωστή είναι η παραβολή του άσπλαγχνου πλουσίου και του φτωχού Λαζάρου.

Ένας σύγχρονος ποιητής γράφει ότι αν δεν πεθαίνει ο ένας άνθρωπος για τον άλλο στην κοινωνία των προσώπων που ζούμε, τότε είμαστε κιόλας νεκροί, είμαστε ζωντανοί νεκροί. Ο οσιώτατος Γέροντας Ευσέβιος Βίττης έλεγε: «Όσο κτυπάει η καρδιά μου δεν θα πάψω να αγαπώ. Αυτή η αγάπη μου δίνει ζωή. Ζω για να αγαπώ και νοιώθω ζωντανός επειδή αγαπώ». Αν θέλουμε όλοι μας να λεγόμαστε

άνθρωποι οφείλουμε να αναζητούμε την ομορφιά της ζωής στην ευτυχία του άλλου. Και η ευτυχία του άλλου περνάει μέσα από την απλοχεριά την δική μας, από την συμπόνοια μας, από την ευπλαγχνία μας. Και αυτή, όμως, όσο μεγάλη και να είναι, είναι ελάχιστη εμπρός στην ευπλαγχνία του Θεού μας. Έγραφε η Γερόντισσα Μακρίνα της Πορταριάς ότι, «όπως η θάλασσα και ο ουρανός δεν έχουν τέλος, έτσι και η ευσπλαγχνία του Θεού είναι ατελείωτη. Και όση είναι η ευσπλαγχνία του Θεού, τόση πρέπει να είναι και η υπομονή του ανθρώπου, ατελείωτη, για να έρθει και το ποθινό εισιτήριο του Παραδείσου».

Ο Άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς έλεγε ότι «η ευσπλαγχνία είναι απέραντη δύναμη. Αυτή μικραίνει το χάσμα ανάμεσα στον άνθρωπο και τον Θεό, ανάμεσα στην γη και τον ουρανό. Εκεί όπου πραγματοποιείται το Ευαγγέλιο, εκεί ήδη εμφανίζεται ο Παράδεισος. Ο Θεός τίποτε δεν αγαπάει τόσο, όσο την ευσπλαγχνία. Γι' αυτό και ο σπλαχνικός άνθρωπος μοιάζει με τον Θεό. Η ευσπλαγχνία έχει θεική καταγωγή, διότι, από τον Θεό γεννιέται, με τον Θεό αναπτύσσεται και με τον Θεό ωριμάζει. Χωρίς ευσπλαγχνία ο Θεός θα έπαυε να είναι Θεός, όπως και ο άνθρωπος παύει να είναι Άνθρωπος».

Απλό παράδειγμα ευσπλαγχνίας του Θεού βλέπουμε στο χορτασμό των πεντακισχιλίων ανδρών με πέντε άρτους και δύο ιχθείς. Διαβάζουμε στο κατά Ματθαίον Ευαγγέλιον ότι «ο Ιησούς είδεν πολύν όχλον και «ευσπλαγχνίσθη επ' αυτοίς» (Ματ. ιδ' 14)! Κατάλαβε ο Χριστός μας ότι πεινούσαν. Πως μπορούσε να τους αφήσει νηστικούς, Αυτός που διατρέφει τα σύμπαντα; Τους σπλαγχνίσθηκε και έκανε το θαύμα Του, για να μας δείξει ότι και εμείς όταν σπλαγχνιζόμαστε τους άλλους γίνεται μέγα θαύμα μυστικά και όχι μόνο πολλαπλασιάζουμε τα αγαθά μας, αλλά βλέπουμε και το εισιτήριο του Παραδείσου να μας δίνεται από το χέρι

του πολυεύσπλαχνου Θεού μας.

Τα δάκρυα τώρα της συμπόνοιας, όπως και τα δάκρυα της μετανοίας αποτελούν δώρο Θεού, αφού υποδουλώνουν ότι προέρχονται από καρδιά δοσμένη ολοκληρωτικά στον Θεό μας. Οι δικές μας καρδιές, όμως, δεν του είναι ολοκληρωτικά δοσμένες. Είμαστε δίψυχοι. Μας αρέσει και ο Θεός, μας αρέσει και ο μαμωνάς. Μας αρέσει η αρετή, αλλά ταυτόχρονα και η αμαρτία. Μας αρέσει η πνευματική ζωή, αλλά και το κοσμικό φρόνημα. Λησμονούμε ότι, «ουδείς δύναται δυσί κυρίοις δουλεύειν» (Ματθ. στ' 14, Λουκ. ιστ' 13). Έτσι, πολλοί από εμάς αυτό το δώρο των δακρύων δεν το θέλουμε, το αποφεύγουμε, γιατί η καρδιά μας έχει σκληρύνει. Δεν θέλουμε να κλαίμε, να στενοχωριόμαστε, να στερούμαστε για να δίνουμε, να δοκιμαζόμαστε. Έτσι, μάθαμε και τα παιδιά μας, γι' αυτό τα έχουμε «μη στάξει και μη βρέξει» και δημιουργούμε άβουλα παιδιά και ευάλωτα στις επιθέσεις του εχθρού, απαιτητικά, αχόρταγα και αχάριστα.

[page_end]

Συνεχίζει το τραγούδι μας:

**Χαρά στο στόμα όπου λέγει
λόγια παρήγορα, γλυκά,
γιατί το στόμα αυτό θα ψάλλει
με τους Αγγέλους: Ωσαννά!**

Ευλογημένο είναι το στόμα που λέει λόγια παρήγορα, γλυκά. Το στόμα αποτελεί την θύρα της καρδιάς, είναι ο «εκπρόσωπος τύπου» της. Μας λέει ο Ευαγγελιστής Ματθαίος ότι, «εκ του περισσέυματος της καρδιάς το στόμα λαλεί» (Ματθ. ιβ' 34). Ο,τι έχει η καρδιά, αυτό θα πεί η γλώσσα. Αυτή αποκαλύπτει τον εσωτερικό κόσμο του καθενός μας. Αν σε μια δεξαμενή ρίχνουμε συνεχώς νερό, αυτή γεμίζει μέχρι πάνω, και ξεχειλίζει. Αυτό που ξεχειλίζει, είναι το περίσσειμα, και αυτό βγάζει το στόμα. Αν στην δεξαμενή μέσα πέσει ένα φίδι αμαρτίας, κοσμικής ζωής, εμπάθειας, εγωισμού, φιλοχρηματίας, φιλοπρωτίας, και την δηλητηριάσει τότε όλο το νερό είναι ακατάλληλο και φυσικά και το ξεχειλίσμά της είναι δηλητηριασμένο. Αν στην δεξαμενή ρίξουμε λίγο αγιασμό καλών έργων, μετανοίας, ταπεινοφροσύνης, υπομονής, προσευχητικής διαθέσεως, τότε αγιάζεται όλη και το ξεχειλίσμά της είναι αγιασμός, είναι «ύδωρ αλλόμενον εις ζωήν αιώνιον» (Ιωάν. δ' 14).

Ο αγαθός άνθρωπος έχει στην ψυχή του πολύτιμο θησαυροφυλάκιο αγαθών σκέψεων και συναισθημάτων, και από τον αγαθό αυτό θησαυρό της καρδιάς του βγάζει καλωσύνη, λόγια και πράξεις αγαθές. Ενώ ο πονηρός άνθρωπος από τον

κακό θησαυρό της καρδιάς του βγάξει κακότητα. Έτσι, το στόμα μας μιλάει από το περίσσευμα και το ξεχείλισμα της καρδιάς μας με αποτέλεσμα, όταν συμβουλευόμαστε τους άλλους να τους συμβουλευόμαστε ανάλογα με εκείνο που έχουμε στην κρυμμένο μέσα της. Και αν δεν έχουμε διορθώσει τον εαυτό μας, πως είναι δυνατόν να γίνουμε οδηγοί ωφέλιμοι σε αυτούς; Μας τονίζει ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος: «Καθαρθήναι πρώτον και είτα καθάραι, φωτισθήναι και είτα φωτίσαι, εγγίσαι Θεώ και προσαγαγείν άλλους». Πρώτα θα καθαρισθούμε, για να μπορέσουμε να καθαρίσουμε και τους άλλους, πρώτα τα φωτισθούμε και έπειτα θα φωτίσουμε, πρώτα εμείς θα προσεγγίσουμε τον Θεό μας και έπειτα θα οδηγήσουμε σε Αυτόν και άλλους.

Λέγει πάλιν ο Απόστολος Παύλος: «Λόγος σαπρός εκ του στόματος υμών μη εκπορευέσθω, αλλά ει τις αγαθός προς οικοδομήν της χρείας» (Εφεσ. δ´ 29). Να μην βγαίνει από τα χείλη μας λόγος άσχημος, αλλά καλός, για να οικοδομούμε με αυτόν ψυχές.

Ευλογημένο, λοιπόν, είναι το στόμα που λέει λόγια παρήγορα, λόγια αγάπης, λόγια παραμυθίας, λόγια οικοδομής. Όλοι έχουμε ανάγκη να ακούσουμε τέτοια λόγια, γιατί όλοι σηκώνουμε τον προσωπικό μας σταυρό. Μας προστρέπει σε αυτό πάλιν ο Παύλος λέγοντας: «Παραμυθείσθε τους ολιγοψύχους» (Α´ Θεσ. ε´ 14), για να συνεχίσει: «Ευλογητός ο Θεός και πατήρ του Κυρίου ημών Ίησού Χριστού, ο πατήρ των οικτιρμών και Θεός πάσης παρακλήσεως, ο παρακαλών ημάς εν πάση τη θλίψει ημών, εις το δύνασθαι ημάς παρακαλείν τους εν πάση θλίψει διά της παρακλήσεως ης παρακαλούμεθα αυτοί υπό του Θεού» (Β´ Κορ. α´ 3-4).

Ευλογητός ας είναι, μας λέει, ο Θεός και Πατέρας του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ο φιλεύσπλαγχνος Πατέρας και Θεός κάθε παρηγορίας, ο οποίος μας παρηγορεί σε κάθε μας θλίψη, ώστε να μπορούμε και εμείς να παρηγορούμε άλλους σε οποιανδήποτε θλίψη τους, με την παρηγοριά, με την οποία εμείς οι ίδιοι παρηγορούμεθα από τον Θεό.

Ο Γέροντας Ευσέβιος Βίττης, ο σύγχρονος όσιος ιεραπόστολος, ως γνήσιος δούλος Χριστού ήταν απόλυτος εκφραστής της αγάπης. Η αγάπη του για τα παραστρατημένα παιδιά ήταν άμεση. Ως πνευματικός δεν έβαζε επιτίμιο. Το «εγώ φταίω» είχε αντικαταστήσει μέσα του το «φταίς»! Πάντα έρριχνε στον εαυτό του το φταίξιμο. «Αν εμείς είμαστε καλύτεροι δεν θα έπεφταν στην αμαρτία οι άλλοι», έλεγε. «Αν εμείς τους ρίχναμε το σωσίβιο της αγάπης, θα τους σώζαμε πριν καταποντισθούν στον βυθό της αμαρτίας. Έπεσαν οι άλλοι στην αμαρτία από δική μας αμέλεια». Βλέπετε, ο Γέροντας, βίωνε μέσα του την ευθύνη των ψυχών, βίωνε την ιεραποστολή, βίωνε την φιλαδελφία. Έτρεχε να σώσει ψυχές και όχι να δικάσει, μιμούμενος τον αρχηγό μας και τελειωτή Ιησού που έλεγε: «Ουκ ήλθον ίνα κρίνω τον κόσμον, αλλ´ ίνα σώσω τον κόσμον» (Ιωάν. ιβ´ 47). Έτρεχε να προλάβει, για να μην κλάψει αργότερα ως «γλαύξ θρηνωδούσα επί των επειπίων» κατά τη ρήση του μεγάλου μας Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη. Άλλωστε, ποιος είναι αναμάρτητος; Αυτός του αναθέματος τον «λίθον βαλέτω» (Ιωάν. η´ 7). Ο Γέροντας ήταν όχι μόνο μιμητής, αλλά και ομότροπος του Αγίου Νεκταρίου, στον Ναό του οποίου εξομολογούσε, στο Σιδηρόκαστρο. Θυμόταν ότι την Ριζάρειο Σχολή, όπου εκείνος ήταν Διευθυντής, επέβαλε στον εαυτό του το επιτίμιο που άρμοζε στον άτακτο μαθητή με την ανάρμοστη συμπεριφορά. Και με την πράξη του αυτή τον κέρδισε.

[page_end]

Συνεχίζει στον επόμενο στίχο το τραγούδι:

**Χαρά στα χέρια όπου ντύνουν
μικρά παιδιά και ορφανά,
γιατί τα χέρια αυτά θα γίνουν
φτερά, για να πετούν ψηλά.**

Εδώ το τραγούδι μας προτρέπει στην έμπρακτη ιεραποστολή. Μας λέει ότι είναι σίγουρο, ότι μέσα από τις αγαθές πράξεις, τις πράξεις αγάπης γνωρίζει κανείς τον Θεό μας και όχι μέσα από την γνωσιολογική θεωρία: «Θρησκεία καθαρά και αμίαντος παρά τω Θεώ και πατρί αυτή εστίν, επισκέπτεσθαι ορφανούς και χήρας εν τη θλίψει αυτών, άσπιλον εαυτόν τηρείν από του κόσμου δηλαδή, θρησκεία καθαρή και αμόλυντος ενώπιον του Θεού Πατρός είναι να επισκέπτεται κανείς ορφανούς και χήρες στην θλίψη τους και να τηρεί τον εαυτό του άσπιλο από τον κόσμο, δηλαδή το κοσμικό φρόνημα» (Ιακ. α΄ 27). Ο Θεός μας θέλει αλληλέγγυους και μακαρίζει τα χέρια που προσφέρουν, που ντύνουν γυμνούς, που στεγάζουν αστέγους, που δίνουν χαρά σε φτωχά παιδιά, σε ορφανά, σε εμπερίστατα. Να μην λέμε ότι δεν έχουμε πολλά, για να δώσουμε. Όσο δίνουμε τόσο περισσότερα μας δίνει ο Θεός μας. Όχι μόνο δεν θα στερηθούμε, αλλά και θα αποταμιεύσουμε στα ταμεία του ουρανού. Λησμονούμε ότι «τοις αγαπώσι τον Θεόν πάντα συνεργεί εις αγαθόν» (Ρωμ. η΄ 28); Με άλλα λόγια: Δώσε και ο Θεός θα σου δώσει. Εάν ο Θεός σε έκανε μούσκεμα με την βροχή Του, ο ίδιος και θα σε στεγνώσει με τον ήλιο Του, όπως λέει και μια Σλοβένικη παροιμία. Ο Χριστός μας που μεριμνά για όλους και για όλα, δεν θα μεριμνήσει και για τους ελεήμονες; Και αν περάσουμε από κάποιο μικρό πειρασμό θα πούμε ότι ήταν νεφύδριο και έφυγε. Ο Θεός δίνει «συν τω πειρασμώ και την έκβασιν» (Α΄ Κορ. ι΄ 13). Γιατί, λοιπόν, να θλιβόμαστε, γιατί να αποθαρρυνόμαστε; Η προσευχή μας θα μας γεμίσει χαρά, αφού ο Χριστός μας είναι η ίδια η χαρά. Μην λησμονούμε ότι «όποιος έχει θλίψη, ο Χριστός του λύπει».

Σύγχρονο παράδειγμα ορφανοτρόφου έχουμε την Γερόντισσα Αμφιλοχία, η όπως πολλοί την ξέρουν Μαρίκα Κουφάκη, που αναλώθηκε στην υπηρεσία των ορφανών των Χανίων. Τα ορφανά αυτά την λάτρευαν σαν μητέρα τους, την φώναζαν «Μανούλα», γιατί η αγάπη της ήταν μεγαλύτερη από αυτήν πολλών μητέρων, ήταν, όπως η αγάπη της Παναγίας μας, και δεν σταματούσε με την ενηλικίωση των ορφανών, αλλά συνέχιζε με την οικογενειακή τους αποκατάσταση και το άγρυπνο ενδιαφέρον της για όλη την μετέπειτα ζωή τους.

Το πνευματικό βάθος της Γερόντισσας φάνηκε, όταν κάποτε αυτή ανθρώπινα αγανάκτησε, γιατί είδε ακαταστασία στον Ναό του Αγίου Νεκταρίου που η ίδια είχε κτίσει, και αναστατώθηκε. Τότε της παρουσιάσθηκε ο Άγιος Νεκτάριος, ο Άγιος που πολύ υπέφερε από την κακότητα των ανθρώπων στη ζωή του, αλλά ουδέποτε αγανάκτησε, αλλά με την προσευχή έλυne όλα τα προβλήματα, και την ενδυνάμωσε πνευματικά λέγοντας; Παράβλεπε! «Ει δ' αγανακτείς και σαυτόν λυπείς και το φέρον σε φέρει», όπως έλεγαν και οι αρχαίοι μας πρόγονοι.

Γι' αυτό από τότε το σύνθημα που εφάρμοζε πάντοτε στην ζωή της η Γερόντισσα ήταν το «Συγχώρει και προχώρει»!

Και τελειώνει το τραγούδι με τον υπέροχο στίχο:

**Χαρά στο σπίτι, που ανοίγει
πόρτα στον περαστικό,**

γιατί η πόρτα αυτή ανοίγει στην Παναγιά και στον Χριστό.

Μία από τις μεγάλες χαρές της ζωής είναι η χαρά της φιλοξενίας. Ευλογημένο, λοιπόν, το σπίτι που έχει την πόρτα του ανοικτή στους περαστικούς. Μοιάζει με το σπίτι της Μαρίας, της μητέρας του Ευαγγελιστή Μάρκου και αδελφής του Αποστόλου Βαρνάβα στα Ιεροσόλυμα. Είναι το σπίτι στο οποίο έγινε ο Μυστικός Δείπνος και η Πεντηκοστή. Είναι το σπίτι καταφύγιο των Αγίων Αποστόλων, στο οποίο έτρεξε ο Απόστολος Πέτρος, όταν λύθηκαν τα δεσμά του και έφυγε από την φυλακή.

Η φιλοξενία λογιζόταν ως αρετή από τους αρχαίους Έλληνες, αν και δεν είχαν γνωρίσει τα μηνύματα του Χριστού. Λογιζόταν πράξη χρέους και αρετής. Μάλιστα δε, καθιέρωσαν ως προστάτη των ξένων τον «πατέρα των θεών του Ολύμπου, τον Δία, δίνοντάς του και το προσωνύμιο Ξένιος Ζεύς. Οποιαδήποτε ασέβεια ή απρεπής συμπεριφορά προς τους ξένους λογιζόταν ύβρις προς τον ίδιο τον Δία. Γνώριζαν ότι μέσα από τον ιερό δεσμό της φιλοξενίας αναπτύσσονται όχι μόνο αδελφικές σχέσεις, αλλά και η έννοια και η αξία του ανθρώπου προσλαμβάνει την θεία και αληθινή της αποστολή. Με την φιλοξενία αποδίδεται ο επιβαλλόμενος σεβασμός και η δέουσα τιμή στον κάθε συνάνθρωπό μας, ακόμη και στην περίοδο ενός πολέμου. Η αρετή της φιλοξενίας είναι τόσο μεγάλης αξίας, ώστε στην βυζαντινή αιογραφία η Αγία Τριάδα μας να απεικονίζεται με την Φιλοξενία του Αβραάμ στους τρεις ξένους αγγέλους κάτω από την Δρυ την Μαμβρή, οι οποίοι άγγελοι προτυπώνουν τα τρία Πρόσωπα του Τριαδικού μας Θεού.

Την ύψιστη αξία της φιλοξενίας επισημαίνει εμφαντικά και ο ίδιος ο Θεάνθρωπος Ιησούς στην αναφορά του για την μέλλουσα κρίση, όπου παρουσιάζει τον εαυτό του ξένο, τον οποίο οι ευλογημένοι τον πήραν στο σπίτι τους, ενώ οι καταραμένοι όχι. Ξένος ήμην, και συνηγάγετέ με» η «ξένος ήμην και ου συνηγάγετέ με» (Ματθ. 25, 31-35).

Στο ίδιο πνεύμα κινούμενος και ο Απόστολος Παύλος συμβουλεύει και παραγγέλει στους Ρωμαίους: «Ταίς χρείαις των αγίων κοινωνούντες, την φιλοξενίαν διώκοντες» (Ρωμ. ιβ΄ 9-13). Και στους Εβραίους γράφει χαρακτηριστικά: «Η φιλαδελφία μενέτω, της φιλοξενίας μη επιλανθάνεσθε· διά ταύτης γαρ έλαθόν τινες ξενίσαντες αγγέλους» (Εβρ. ιγ΄ 1-2). Άλλωστε και ο Αριμαθαίας Ιωσήφ την φιλοξενία επιδιώκοντας και την τιμή στους νεκρούς έσπευσε να καθικετεύσει τον Πιλάτο να του δώσει το σώμα του Ιησού. Πολύ συγκινητικό είναι το τροπάριο της Μεγάλης Παρασκευής, ποίημα του 13ου αιώνας του Γεωργίου Ακροπολίτου στηριζόμενο σε παλαιότερο κείμενο του Αγίου Επιφανίου Κύπρου, με την ικεσία του: «Δος μοι τούτον τον Ξένον, τον εκ βρέφους ως ξένον ξενωθέντα εν κόσμω.

Δος μοι τούτον τον ξένον, ον ομόφυλοι μισούντες θανατούσιν ως ξένον. Δος μοι τούτον τον ξένον, ον ξενίζομαι βλέπειν του θανάτου το ξένον. Δος μοι τούτον τον ξενον, όστις οίδε ξενίζειν τους πτωχούς και τους ξένους. Δος μοι τούτον τον ξένον...».

Έχοντες έμβλημα τον λόγο του Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου: «Ξένους ξένιζε, μη ξένος γένη Θεού», ας εμβαθύνουμε και ας βιώσουμε με πνεύμα ταπεινώσεως, καταλλαγής και φιλοξενίας στα πρόσωπα των συνανθρώπων μας τους στίχους του τραγουδιού, για να τύχουμε και εμείς φιλοξενίας στην ουράνια Βασιλεία.

<https://bit.ly/3ay5EnL>